

Van de auteur van *De schaduw van de wind*

CARLOS
RUIZ ZAFÓN

Het labirint der geesten

Wandeling
bij het boek

Deze wandeling voert je door het Barcelona uit de romans van Carlos Ruiz Zafón en duurt ongeveer 4 uur. Je begint in het oude centrum in de gotische wijk en eindigt in La Barceloneta (punten 1 t/m 13). Eventueel kun je daarna nog de Montjuïc op.

De punten 16 t/m 20 liggen verder uit het centrum verwijderd en zijn daarom niet in de wandeling opgenomen, maar deze locaties zijn zeker de moeite van een bezoek waard.

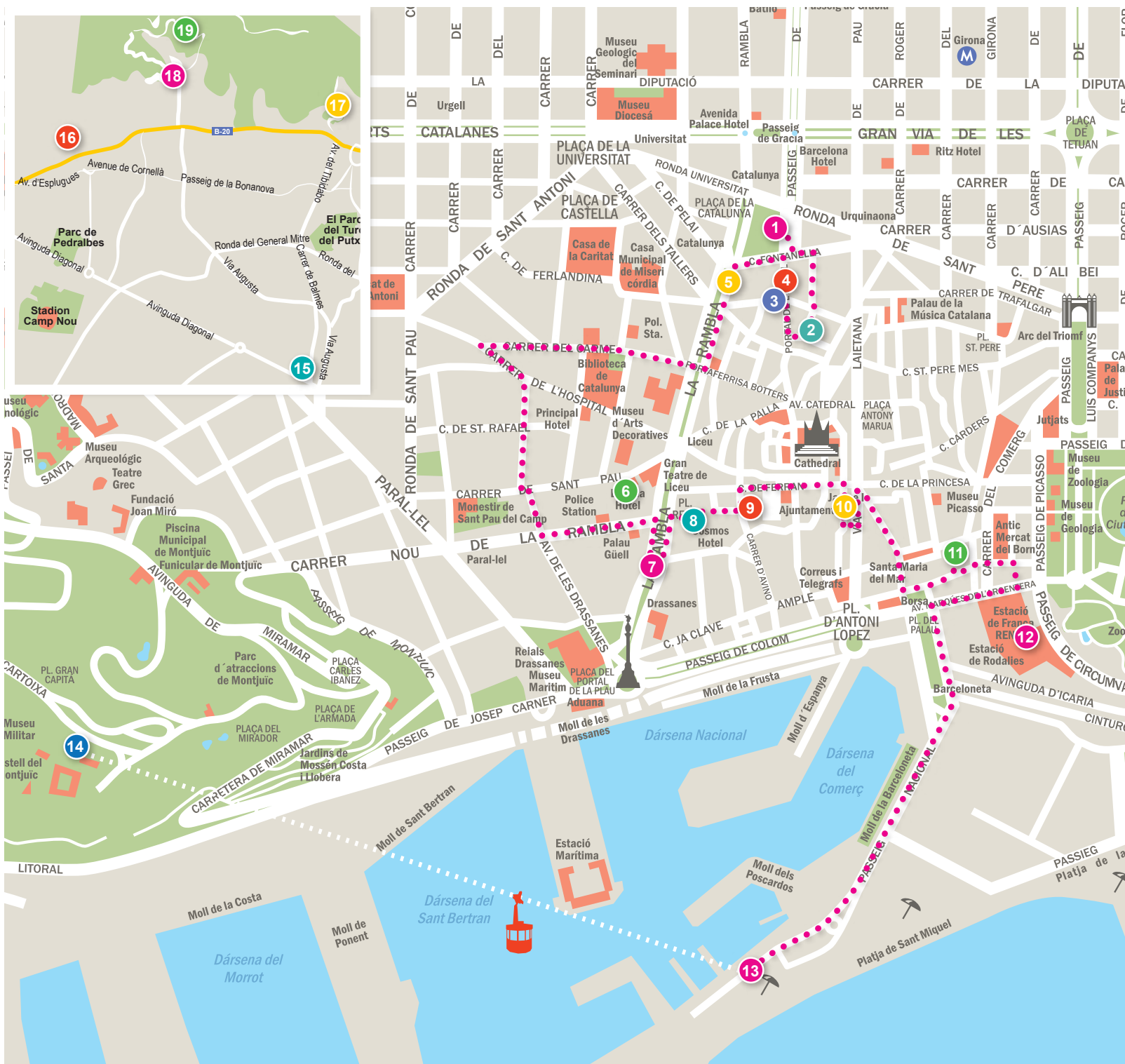
Route

Het startpunt van deze route is Plaza de Cataluña ❶. Loop via de Avenida Puerta del Ángel tot aan de Calle de Montsió aan je linkerhand. Hier zit restaurant Els Quatre Gats ❷. Neem de drukke winkelstraat weer terug en ga links de Calle Santa Ana in. Nummer 27 bevindt zich rechts. Hier is boekhandel Sempere ❸ in de boeken gevestigd. Voor de kerk ❹ ga je door de poort. Loop door tot aan de Rambla de Canaletas ❺ en ga links. Aan de andere kant van de wandelpromenade strekt de wijk El Raval ❻ zich uit. Loop de buurt in via de Boquería of de Calle Carmen aan je rechterhand. De zesde straat rechts is de Calle Joaquín Costa, waar Fermín en Bernarda wonen. Ga links op de Calle María Aurelia Capmany en loop verder via de Rambla del Raval. Tegenover Hotel Barceló aan je linkerhand zit het restaurant Casa Leopoldo. Loop verder door tot de Calle Nueva de la Rambla, waar zich Palacio Guell bevindt. Je komt weer uit op de Ramblas. De volgende straat aan de rechterhand is de mysterieuze Calle Arco del Teatro ❼, waar het Kerkhof der Vergeten Boeken verborgen is. Loop een stukje terug de Ramblas op en ga rechts de Calle Colón in. Je komt uit op Plaza Real ❽. Verlaat het plein via de Calle dels Tres Llits en loop rechtdoor. Uiteindelijk kom je uit voor het Gran Café ❾ op de Calle Avinyó. Loop nog een stukje door en ga via de mooie Pasaje del Crédito naar de Calle Fernando. Sla deze rechts in, steek Plaza San Jaime over en loop door tot je aan je rechterhand de Calle de la Dagueria ziet. Hier zit links in de Calle del Bisbe Caçador de Real Academia de Buenas Letras ❿. Loop verder via de Bajada del Cazador aan je linkerhand en ga daarna weer links tot je opnieuw op de Calle San Jaime uitkomt. Ga rechts, steek de Via Layetana over en duik via de Calle de la Argenteria de wijk El Borne ⓫ in. Na de Santa María del Mar-kerk ga je links. Je komt uit op de Paseo del Born die naar de oude markthal leidt. Hierachter ligt het park Parque de la Ciudadela. Ga rechts op de Calle del Comercio en je ziet Station Francia ⓫ al liggen. Op de Avenida del Marqués de la Argentera ga je rechts en op het Plaza del Palacio sla je linksaf richting de oude haven. Loop via de boulevard Paseo de Juan de Borbón richting strand. Onderweg kom je langs de Calle de la Maquinista waar La Bombeta zit, en de Calle de San Carlos met het restaurant Can Solé. Blijf voor de Torre de San Sebastián waar de kabelbaan naar de Montjuïc ⓬ vertrekt, de weg volgen.

Eventueel neem je de kabelbaan de berg op. Eenmaal boven zijn er verschillende opties om bij het kasteel op de Montjuïc ⓬ te komen: lopend (een flinke klim), met een taxi (vaak staan er taxi's bij de parkeerplaats bij hotel Miramar), met bus nummer 150 of met de kabelbaan die boven op de Montjuïc gaat. Loop hiervoor via de rotonde Plaza de Carlos Ibáñez en de Avenida Miramar naar het kabelbaanstation, waar ook de bushalte zich bevindt.

Route Zafón 2017

- 1 Plaça de Catalunya
- 2 Els Quatre Gats
- 3 Llibreria Sempere
- 4 Kerk van Santa Ana
- 5 Rambla de Canaletas
- 6 El Raval
- 7 Arco del Teatro
- 8 Plaza Real
- 9 El Gran Café
- 10 Real Academia de Buenas Letras
- 11 El Borne
- 12 Station Francia
- 13 Kabelbaan naar de Montjuïc
- 14 Kasteel op de Montjuïc
- 15 Círculo Ecuestre
- 16 Villa Helius
- 17 Casa Arnús
- 18 Vallvidrera
- 19 Carretera de las Aguas

1 Plaça de Catalunya

Het centrale plein Plaza de Cataluña vormt het hart van Barcelona. Hier komen belangrijke straten als de Ramblas, Paseo de Gràcia en de Rambla de Cataluña samen. Het plein werd aangelegd in de eerste helft van de twintigste eeuw, toen ook de woonwijk El Ensanche met zijn vele modernistische woonpanden vol in opbouw was. Het idee voor het plein kwam van stedenplanner Antoni Rovira. Het werd in 1927 in aanwezigheid van koning Alfons XIII officieel geopend.

In de tijd waarin de boeken van Zafón zich afspelen, stond op de kruising van het plein met de Paseo de Gràcia het luxehotel Colón. De rijke Jausà in *De schaduw van de wind* neemt er zijn intrek tot zijn villa langs de Avenida del Tibidabo klaar is. De eerste radio-uitzending in Spanje vindt hier plaats, zoals Zafón ook vermeldt. Aan de andere kant bevond zich boekhandel Catalonia, waar David Martín observeert hoe de boeken van Pedro Vidal als warme broodjes over de toonbank gaan. Ook het restaurant Maison Dorée, waar Vidal en Martín samen lunchen, lag destijds aan het plein.

Tegenwoordig vind je hier café Zürich, een belangrijke ontmoetingsplek voor locals, het warenhuis El Corte Inglés en diverse grote winkels. De bovenste verdieping van El Corte Inglés biedt een mooi uitzicht over de stad.

2 Els Quatre Gats

Het café-restaurant Els Quatre Gats op de benedenverdieping van het modernistische pand Casa Martí komt voor in zowel *De schaduw van de wind* als *Het spel van de engel*. Het is ontworpen door Josep Puig i Cadafalch, een tijdgenoot van Gaudí. Daniel Sempere woont er samen met Gustavo Barceló de bijeenkomsten van boekliefhebbers bij en hier ontmoeten ze Julián Carax. Bovendien hebben Daniels ouders elkaar op deze plek leren kennen.

Els Quatre Gats werd in 1897 geopend en was hét ontmoetingspunt voor intellectuelen, schrijvers, kunstenaars en artiesten. Die debatteerden er tot diep in de nacht om daarna de bloemetjes buiten te zetten in de rosse buurt van El Raval. Pablo Picasso was een van de roemrijke stamgasten. In 1899 gaf het café een eigen tijdschrift uit en daar was Picasso nauw bij betrokken.

Niet veel later ontwierp de schilder de nog altijd befaamde menukaarten en hield hij er zijn eerste individuele exposities.

3 Llibrería Sempere

Hoewel boekhandel Sempere een bedenkfel is van Zafón en er op die plek geen boekwinkel te vinden is, bestaat de toegang tot het kerkplein in de Calle Santa Ana wel. Je zou je perfect kunnen inbeelden dat de winkel zich hier, links of rechts van de poort, bevindt. De ouderwetse handschoenenzaak Alonso kan heel goed de inspiratiebron van Zafón zijn geweest. Als je onder de poort doorloopt, komt je uit op het plein voor de kerk van Santa Ana. Hier zie je ook een huizenpand: mogelijk de plek waar Daniel en zijn vader woonden.

4 Kerk van Santa Ana

In de Calle Santa Ana tegenover de gelijknamige kerk wonen Daniel en zijn vader boven boekhandel Sempere, die terugkomt in alle boeken. Ze kijken uit op het religieuze bouwwerk en het kerkplein. In de kapel trouwt Isabella met Juan Sempere en Daniel met Bea.

De kerk van Santa Anna is een van de oudste kerken van Barcelona. De bouw ervan begon aan het begin van de twaalfde eeuw, precies in de overgang van de romaanse naar de gotische bouwstijl en beide stijlen zijn dan ook aanwezig.

Binnen in de kerk aan de linkerkant ligt de kapel van de Mare de Déu de Montserrat, gebouwd in de zeventiende eeuw. Het is een replica van het origineel uit Montserrat, buiten de stad. Deze heilige maagd is bij de Catalanen bijzonder geliefd. Vanuit de tuin kun je ook de 'Capitular' bezoeken, een prachtige zaal waar doopsels plaatsvinden.

5 Rambla de Canaletas

De legende wil dat wie een slok neemt van het water van de fontein Canaletas, waarnaar dit deel van de Rambla is vernoemd, zeker terugkeert naar Barcelona. Als FC Barcelona weer een belangrijke wedstrijd of beker wint, vieren de fans dat op deze plek. Dat gebeurt al sinds de jaren '30, toen hier op een groot krijtbord de wedstrijduitslagen werden genoteerd door de redactie van de sportkrant La Rambla. In die tijd hield die precies tegenover de fontein kantoor.

In *De schaduw van de wind* ontbijt Daniel Sempere, die regelmatig langs de fontein

komt, samen met Fermín Romero de Torres in Bar Canaletas, en David Martín leest hier de krant. Tegenwoordig is het een populaire fastfoodzaak. Zafón beschrijft ook de kiosk die hier destijds stond.

6 El Raval

De wijk El Raval was de allereerste uitbreiding op het middeleeuwse Barcelona. Het is altijd bij uitstek een immigrantenwijk geweest: eerst arriveerden hier Catalanen van het platteland, later arbeiders uit andere delen van Spanje en tegenwoordig immigranten uit het buitenland, waaronder veel Arabieren en Pakistanen.

Schrijver Francesc Madrid doopte deze verloederde buurt en broeinest van anarchisme in 1920 tot *barrí xino*, 'de Chinese buurt', zoals de wijk nog steeds in de volksmond heet. Hij had de film *Chinatown* gezien en de sociale problemen van criminaliteit, burenruzies deden hem denken aan El Raval. Sinds eind twintigste eeuw, toen het toerisme na de Olympische Spelen in de lift zat, gingen delen van de wijk op de schop. Waar ooit groezelige straatjes liepen, strekt zich nu bijvoorbeeld de Rambla del Raval uit, die ook steeds meer toeristen weten te vinden. Maar op andere plekken is de duistere sfeer, die Zafón ook beschrijft, nog altijd voelbaar.

Het Kerkhof der Vergeten Boeken ligt in El Raval en de woning van Fermín en Bernarda bevindt zich in de Calle Joaquín Costa. In *De schaduw van de wind* wordt het lichaam van Julián Carax in deze duistere wijk gevonden en woont Fumero hier in een aftands huis. In *Het spel van de engel* loopt David Martín via de Calle Nueva de la Rambla, met de bezienswaardigheid Palacio Güell van Antoni Gaudí, naar nachtclub De Dromerij. Tegenwoordig zit op deze plek hotel Gaudí, maar ooit was het een van de beroemdste feestzalen van de stad. In *De gevangene van de hemel* dineren Fermín en Daniel in Can Lluís, een

restaurant dat echt bestaat in de Calle de la Cera. Datzelfde geldt voor Casa Leopoldo, waar ook diverse personages uit de boeken van Zafón aanschuiven. In *Het labirint der geesten* speelt El Raval een centrale rol. De wijk is het toneel van achtervolgingen, zoektochten en bombardementen. Zo gaat Fermín in El Raval van deur tot deur op zoek naar Alicia.

7 Arco del Teatro

Het befaamde Kerkhof der Vergeten Boeken situeert Zafón in de straat Arco del Teatro, een zijstraatje van de wereldberoemde Ramblas ter hoogte van de Rambla de Santa Mónica. Je herkent de ingang van de straat aan de arcadeboog, die precies gelijk is aan de bogen die prikken langs de façade van de aangrenzende theaterzaal Teatre Principal. Van het kerkhof zal je hier geen spoor ontdekken: dat is pure fantasie van de schrijver. Maar het mysterie dat het magische labirint van boeken omhult, is wel meteen voelbaar, zeker als het al donker is en de steeg ronduit onguur aanvoelt.

Calle Arco del Teatro is altijd een straat geweest van nachtelijk vertier en jarenlang zat hier een van de beroemdste bordelen van Europa. Helemaal voor in de straat zit Kiosco La Cazalla, de kleinste bar van Barcelona, waar toeristen en stamgasten aan goedkope mojito's lurken. Verderop vind je Kentucky Bar, die ooit druk bezocht werd door Amerikaanse mariniers. Hier eindigen de feestvierders die ook na sluitingstijd van de vele uitgaansgelegenheden in de stad nog niet naar huis willen.

8 Plaza Real

Het prachtige, negentiende-eeuwse Plaza Real, met zijn elegante bogengalerij, bevallige palmbomen en populaire fontein speelt een rol in alle Zafón-boeken. Boekhandelaar Barceló en zijn nichtje Clara uit *De schaduw van de wind* wonen hier en hebben vanuit hun fraaie woning uitzicht op het plein. Onder de bogen ontmoet Daniel Sempere Fermín Romero de Torres. In het pension Ambos Mundos (nummer 10) drinkt David Martín in *Het spel van de engel* zijn verdriet en frustratie weg, terwijl Rociño, vrouw van lichte zeden uit *De gevangene van de hemel*, Fermín hier trakteert op een uitgebreide tapasmaaltijd.

Plaza Real werd ontworpen door architect Francesc Daniel Molina. In 1848 begon de aanleg. De naam ('koninklijk plein') is een eerbetoon aan de katholieke koning Ferdinand en zijn vrouw Isabella. De fontein midden op het plein, geïnspireerd op De Drie Gratiën van Rubens, dateert uit 1876 en is het werk van Antoni Rovira i Trias. Op het plein staan twee modernistische lantaarnpalen, die werden ontworpen door niemand minder dan Antoni Gaudí. Het was de bedoeling dat deze lantaarns overal in de stad geplaatst zouden worden, maar dat ambitieuze plan werd nooit uitgevoerd. Op Plaza Real zijn talloze horecazaken, hotels, appartementen en uitgaansgelegenheden gevestigd.

9 El Gran Café

In Zafóns laatste boek, *Het labirint der geesten*, speelt het Gran Café in de gotische wijk langs de Calle Avinyó een centrale rol. Hier ligt de dakkamer waar inspecteur Vargas zich installeert, tegenover het pand waar Alicia woont. Alicia ontbijt doorgaans in het elegante café-restaurant, dat ook dient als ontmoetingsplek tussen de twee, en ze komt er ook met Fernandito. Het Gran Café is al sinds 1920 op deze plek gevestigd. In die tijd was de Calle Avinyó een van de chiquere straten in het centrum van de stad. Het Gran Café was populair bij de gegoede burgerij en intellectuelen. De sfeer uit die tijd is er nog altijd niet verdwenen met de elegant gedekte tafels, de uitstekende service en de modernistische elementen. Op de kaart staan klassieke Catalaanse gerechten met een moderne twist.

10 Real Academia de Buenas Letras

In *Het labirint der geesten* ontmoet Alicia Gris de journalist Sergio Vilajuana tussen de tienduizenden boeken in de bibliotheek van de Koninklijke Academie der Belletrie. Zafón beschrijft de mysterieuze sfeer die er hangt in het eeuwenoude, gotische gebouw en Alicia's wandeling langs beelden en paleisachtige ruimtes.

De Koninklijke Academie der Belletrie (Real Academia de Bellas Letras) is sinds 1907 ondergebracht in het paleis Requesens in de gotische wijk, een overblijfsel uit de middeleeuwen, gebouwd tegen de oude Romeinse stadsmuren. Het was in die tijd het grootste paleis in de stad en eigendom van de familie Requesens, een belangrijke adellijke familie. Sinds 1970 bevindt zich hier ook de ‘Galerij der Illustere Catalanen’, een portretserie van de belangrijkste Catalanen uit de geschiedenis.

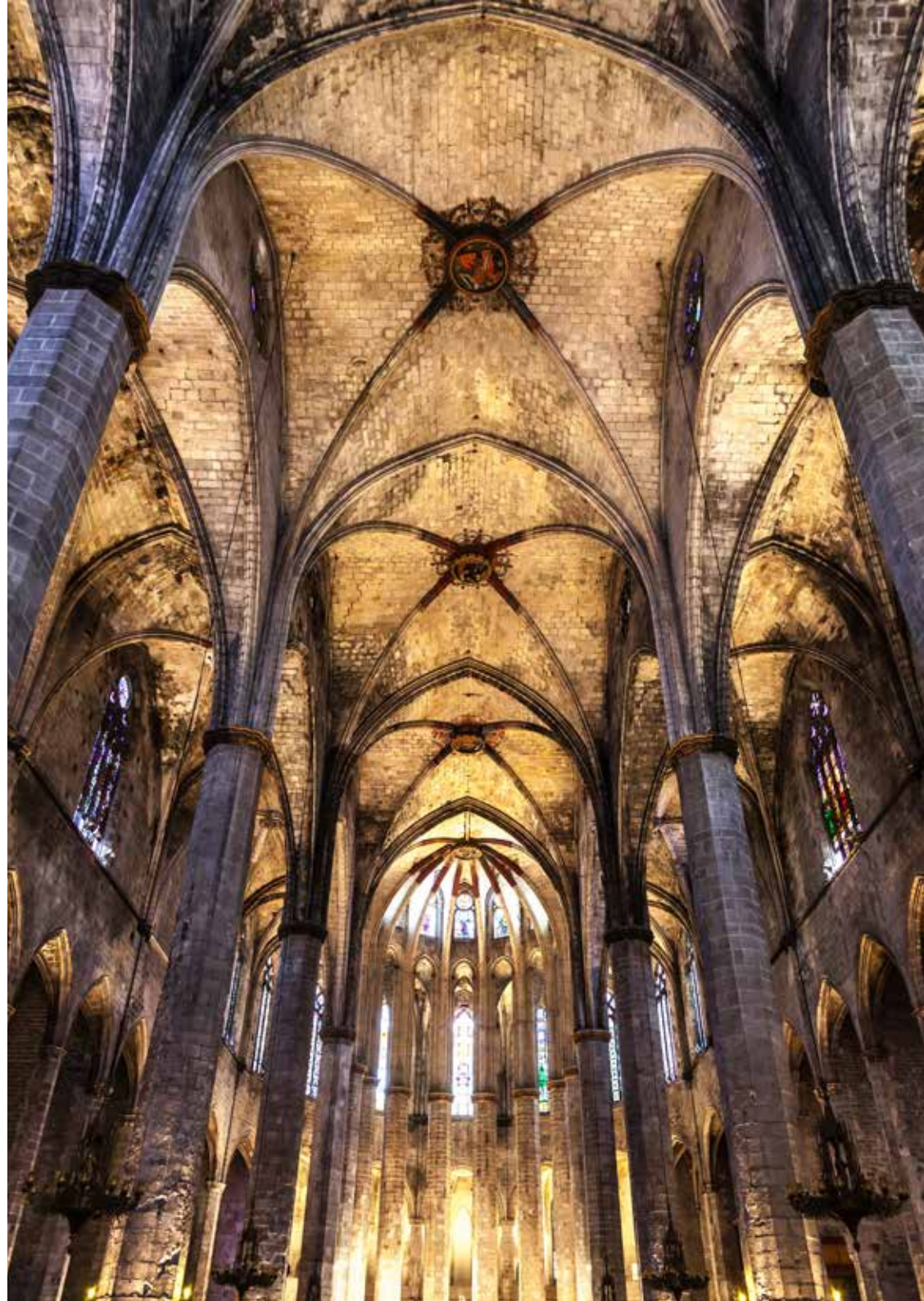
11 El Borne

Vroeger lag deze buurt aan zee. Barceloneta was nog niet drooggelegd en hier begon de middeleeuwse stad, waarvan El Borne destijds het economische centrum was. De nieuwe rijken die fortuin hadden gemaakt met overzeese handel lieten er hun paleizen bouwen. Ook bekostigden zij de bouw van de basiliek Santa María del Mar, een verbluffend staaltje Catalaanse gotiek. Het station Francia ligt aan de rand van El Borne. De prachtige ijzeren markthal waar de Paseo del Born op uitkomt, tegenwoordig een museum, opende in 1878 zijn deuren. Het Parque de la Ciudadela was de locatie voor de Wereldtentoonstelling van 1888.

Tijdens de twintigste eeuw raakte de wijk in verval. In de jaren tachtig was het een onguere buurt. Pas aan het einde van vorige eeuw veranderde dat. In de veelal smalle en donkere straten is het verleden nog altijd voelbaar maar intussen is El Borne een van de meest populaire buurten in de stad. Oude paleizen werden musea en waar ooit handwerkmannen zaten, vind je nu hippe winkels, trendy restaurants en boetiekhotels.

De wijk El Borne speelt met name in *Het spel van de engel* een belangrijke rol. David Martín bewoont in de Calle Flassaders het huis met de toren met uitzicht op het station Francia en doet zijn inkopen in de winkel Can Gispert achter de basiliek. Bij het waterreservoir van het Parque de la Ciudadela heeft Martín zijn eerste ontmoeting met Andreas Corelli.

In *De schaduw van de wind* wordt verteld dat Bernarda vroeger op de markt van El Borne heeft gewerkt. Daniel en Fermín bestellen hamkroketjes en cava bij El Xampanyet, in dezelfde wijk. In *De gevangene van de hemel* zegt Fermín

tegen Valls dat Het Kerkhof der Vergeten Boeken onder de markthal van El Borne ligt. Fermín gaat in dit boek ook terug naar de vroegere woning van David Martín en verblijft er bij Pater Valera.

Het ‘museum van de tranen’ uit *Het labyrint der geesten* bestaat weliswaar niet in werkelijkheid, maar wordt door Zafón in het Parque de la Cuidadela gesitueerd, waar een paviljoen van de Wereldtentoonstelling in 1888 bewaard zou zijn gebleven.

12 Station Francia

Station Francia is het oudste treinstation van Spanje. Het werd gebouwd in 1848 naar een ontwerp van ingenieur Andreu Muntaner en architect Pedro Muguruza. Jarenlang was het het belangrijkste station in de stad, maar inmiddels is dat het treinstation van Sants. Het blijft ongetwijfeld wel het mooiste station van Barcelona en wordt vanwege de grandeur vaak vergeleken met het oude Gare d’Orsay in Parijs. De centrale, marmeren hal is ontworpen door Duran Reynals. Dit is een goed voorbeeld van

het *noucentisme*, de neoclassistische tegenhanger van het Catalaans modernisme.

Vanuit zijn woning heeft David Martín in *Het spel van de engel* uitzicht op het smeedijzeren gewelf boven het station en de hoofdpersoon komt hier onder meer om zijn geliefde Cristina op te wachten. In *De schaduw van de wind* neemt Julián Carax er de trein naar Frankrijk en in *De gevangene van de hemel* komt Fermín Romero de Torres hier aan met de trein als hij terugkeert naar de stad. Ook Sofia, de nicht van Daniel Sempere, arriveert met de trein in Station Francia vanuit Napels.

13 Kabelbaan naar de Montjuïc

Ooit lag op een paar honderd meter voor de kust van Barcelona een eilandje, Maians genaamd. In de tweede helft van de vijftiende eeuw werd dit zandeiland opgeslokt door de haven van de groeiende handelsstad Barcelona. Daarmee werd ook de basis gelegd voor de wijk Barceloneta, hoewel de eerste arbeiderswoningen pas in de achttiende eeuw werden gebouwd. Deze waren bestemd voor degenen die hun huizen hadden moeten verlaten voor de komst van de citadel in de wijk La Ribera.

Barceloneta groeide uit tot een echte visserswijk. In 1900 werden de ‘Baden van San Sebastián’ geopend langs de kust. Veel meer dan een paar strandhuisjes was het niet. Dat is tegenwoordig wel anders. Ter gelegenheid van de Olympische Spelen in 1992 werd het strand van Barceloneta aangelegd. Het aantal ‘chiringuitos’ (strandtenten) en voorzieningen voor badgasten is de afgelopen decennia enorm gestegen. De wijk wordt met name in de zomermaanden overspoeld door toeristen. Sommige dagen is het bijna onmogelijk om nog een plekje te bemachtigen op het strand.

Ten tijde van Zafóns vierluik is dat nog niet zo. In *De schaduw van de wind* wil Julián de zee zien. Nuria Monfort gaat mee. Daniel en Fermín aanschouwen vanaf Barceloneta de rest van de stad. In de Calle San Carlos ligt het restaurant Can Solé, dat Zafón verschillende keren noemt. David Martín eet in *Het spel van de engel* iedere tweede donderdag van de maand in de wijk en in *De gevangene van de hemel* maken Fermín en Bernarda

op zondag graag een uitstapje naar zee. In *Het labyrint der geesten* komt de wijk opnieuw terug: Alicia neemt Vargas mee om een *bomba* te eten bij La Bombeta. Deze met pikant gehakt gevulde aardappelkroket komt oorspronkelijk uit de visserswijk.

De wandeling door het oude centrum aan de hand van Zafóns vierluik eindigt hier in La Barceloneta. Eventueel kun je nog een bezoek brengen aan de heuvel de Montjuïc. Vanaf La Barceloneta neem je de kabelbaan naar het uitkijkpunt Miramar. Daarvandaan kun je lopend of met de bus naar de andere kabelbaan die je naar het kasteel boven op de Montjuïc brengt.

14 Kasteel op de Montjuïc

De kabelbaan over de haven van Barcelona, tussen de wijk Barceloneta en de heuvel de Montjuïc, de Teleférico del Puerto, werd aangelegd ter ere van de Wereldtentoonstelling in 1929, maar werd pas in 1931 in gebruik genomen. De gondels vertrekken vanuit de Torre de San Sebastián en gaan via het tussenstation de Torre San Jaime naar het eindpunt Miramar op de Montjuïc, en weer terug. De rit duurt ongeveer 7 minuten en het uitzicht over de stad is fantastisch.

In *Het spel van de engel* heeft David Martín in een van de gondels een ontmoeting met zijn mecenas Andrea Corelli, maar de kabelbaan is ook het toneel van de bloedstollende doodstrijd tussen Martín en inspecteur Grandes, met de stad onder hen.

15 Círculo Ecuestre

Op de top van de heuvel van de Montjuïc verrijst het oude fort. Vandaaruit werden de stad en de bijbehorende toegangsroutes in het verleden in de gaten gehouden. Het kasteel dateert uit 1640 en speelde een belangrijke rol tijdens de Spaanse Successieoorlog (1701-1714). Je kunt het kasteel bezoeken en er worden tijdelijke exposities gehouden. Barcelona werd meerdere malen vanaf het kasteel gebombardeerd en tijdens en na de Burgeroorlog deed het dienst als gevangenis voor tegenstanders van het regime. De Catalaanse president Lluís Companys werd hier in 1940 gefusilleerd.

Zafóns slechterik Francisco Javier Fumero hing hier tijdens de oorlog en daarna de beul uit. De vader van Clara Barceló werd in *De schaduw van de wind* voorgoed in een van de cellen opgesloten. Ook Fermín Romero de Torres, die later gezelschap kreeg van syndicalist Sebastián Salgado, zat hier in *De gevangene van de hemel* vast (cel nummer 13), net als David Martín en Víctor Mataix in *Het labirint der geesten*. Mauricio Valls was er gevangenisdirecteur. Het is helaas niet mogelijk om een kijkje te nemen in de oude cellen die Zafón beschrijft.

Het oude modernistische paleisje Casa Pérez Samanillo, waar sinds 1950 de Círculo Ecuestre is ondergebracht, is het werk van architect Juan José Hervás Arizmendi. Hij ontwierp het pand op de kruising tussen de Calle Balmes en de Avenida Diagonal in 1910 in opdracht van Luis Pérez Samanillo, een rijke Catalaanse bankier van Filipijnse origine. In 1936 werd een deel van het paleis vernietigd bij een anarchistische aanslag enkele dagen na het uitbreken van de Spaanse Burgeroorlog.

In *Het labirint der geesten* heeft Alicia Gris een ontmoeting met boekhandelaar Gustavo Barceló in een leeszaal van de club, waar normaal gesproken alleen aristocratische figuren komen. Zafón refereert aan het ovaalvormige raam op de begane grond, dat ook bekendstaat als de 'vissenkom' van de stad.

De Círculo Ecuestre (letterlijk de 'paardensportcirkel') werd in 1856 opgericht door een groep liefhebbers van de paardensport. Tegenwoordig kunnen leden er naar de sportzaal, het zwembad, onder de zonnebank en in de sauna. Daarnaast kunnen ze gebruik maken van de vorstelijke installaties.

16 Villa Heliús

In de deftige wijk Pedralbes aan de rand van de stad ligt Villa Heliús, die een grote rol speelt in *Het spel van de engel*. Dit is het modernistische optrekje van Pedro Vidal, mentor van broodschrijver David Martín, waar ook zijn heimelijke liefde Cristina woont.

Villa Heliús werd gebouwd in 1866, maar het werd geremodelleerd in 1909 door Manuel Raspall, een tijdgenoot van Antoni Gaudí. De details zijn prachtig: tegels met bloemmotieven zoals we die kennen van Casa Viçens, de eerste woning in de stad van Gaudí, felgekleurde mozaïeken en het opvallende smeedijzeren hekwerk voor de deur, met zijn natuurlijke vormen. Aan de zijkant is de toren te onderscheiden, die ook door Zafón wordt beschreven.

17 Casa Arnús

Tegen de helling van de hoogste top van Barcelona, de Tibidabo, verrijst Casa Arnús, ook wel El Pinar genoemd. Deze kasteelachtige woning werd tussen 1902 en 1904 gebouwd in opdracht van de arts Manuel Arnús i Fortuny. Het is ontworpen door de modernistische architect Enric Sagnier i Villavecchia

en wordt gekenmerkt door zowel modernistische als neogotische en middeleeuwse elementen. Tijdens de Burgeroorlog werd de villa gebruikt om vluchtelingen op te vangen.

In Zafóns werk is deze woning gehuld in duistere geheimen. Zo gaat Alicia in *Het labirint der geesten* hier tijdens een spannende scène op zoek naar Mauricio Valls en blijkt dat Victoria Sánchis (Ariadna) hier is opgegroeid, in wat Zafón een ‘gouden gevangenis’ noemt...

18 Vallvidrera

De buitenwijk Vallvidrera ligt tegen de flanken van de Collserolaheuvels en is bereikbaar met de kabelspoorweg (funicular) van Vallvidrera, die in 1906 geopend werd. Vanaf eind negentiende eeuw lieten rijke Barcelonezen hier luxe zomerverblijven bouwen. In 1864 werd het waterreservoir van Vallvidrera aangelegd om inwoners van de wijk en het aangrenzende Sarrià van water te voorzien.

In *Het spel van de engel* gaat David Martín op zoek naar het huis van de overleden advocaat Marlasca in de Carrer Vidal Quadras, die de wijken Vallvidrera en Sarrià met elkaar verbindt. Op nummer 13 is Casa Marlasca niet te vinden, maar wel staan er in deze straat statige villa's uit vervlogen tijden die Zafón als inspiratiebron heeft gebruikt. In *Het labirint der geesten* keren we vaker terug naar Vallvidrera met zijn deels verwaarloosde herenhuizen. Víctor Mataix woont er met zijn familie in een villa die hij geërfd heeft van zijn oom Ernesto. Hier begint ook de waterweg Carretera de las Aguas.

19 Carretera de las Aguas

Langs de oude waterweg Carretera de las Aguas werd vroeger het water uit het reservoir van Vallvidrera vervoerd. De tien kilometer lange weg loopt dwars door de heuvels van de Collserola en is populair bij wandelaars en fietsers. Het uitzicht op de stad is prachtig.

De villa van Víctor Mataix in *Het labirint der geesten* bevindt zich langs de Carretera de las Aguas, waar ook de auto van Mauricio Valls wordt teruggevonden nadat hij is verdwenen...

Colofon

Deze wandeling is samengesteld en beschreven door Annebeth Vis, historica, journalist en medeoprichter van Barcelonatips.nl. Ze woont al jaren in Barcelona en vertaalde eerder voor uitgeverij Signatuur een gids over het Barcelona van Carlos Ruiz Zafón.

© 2017 Uitgeverij Signatuur en Annebeth Vis

Ontwerp: De Grafische Keuken

www.uitgeverijsignatuur.nl

www.carlosruizafon.nl